

Predikatie van ds. A. de Waard uitgesproken te Hendrik-Ido-Ambacht op 17 December 1980.

Zingen: Psalm 119: 53 en 65

Lezen: 1 Timotheüs 1

Votum

Zegen

Het woord waarvoor wij in deze morgen uw aandacht vragen, vindt u in de u voorgelezen zendbrief van de apostel Paulus aan Timotheüs, het eerste hoofdstuk, nog nader het vijftiende vers:

"Dit is een getrouw woord en alle aanneming waardig, dat Christus Jezus in de wereld gekomen is om de zondaren zalig te maken, van welke ik de voornaamste ben. "

We wensen achtereenvolgens stil te staan bij:

- 1e. Het getrouwe Woord;
- 2e. De inhoud van dat Woord;
- 3e. De waardij van dat Woord;
- 4e. Het getuigenis van Paulus aangaande dat Woord.

Voor we daar, met de hulp des Heeren, bij stilstaan, zingen we eerst Psalm 106: 4.

1e. Het getrouwe Woord.

Als de apostel Paulus hier in deze zendbrief aan zijn geliefde zoon Timotheüs schrijft: "Dit is een getrouw Woord en alle aanneming waardig", dan is het alsof Paulus in één keer zijn hart voor Timotheüs openlegt. Paulus heeft het niet over zijn eigen werken, hij heeft het niet over wat hij gedaan heeft of wat hij betekent, nee, niets van dat alles! De apostel Paulus zet hier alleen het werk Gods in het middelpunt. Hij zet hier alleen die dierbare Borg, Christus, in het middelpunt. Hij zet het liefdehart Gods in het middelpunt. En dat betekent het verlies van alles wat van de mens is.

Dan eindigt Paulus hier in deze tekst met: "Van welke ik de voornaamste ben". Daar gaat Paulus. Niet een op de wereld, zegt hij, die het zo verzondigd heeft dan ik. Wie zou het na durven zeggen? Bepraten kunnen we het wel. Maar, als we het waarlijk na mogen zeggen, dan is het beleving. We kunnen met de mond zeggen dat we de voornaamste der zondaren zijn, maar daarmee toch nog huizenhoog met onszelf staan. Maar, dat gaat bij de Heere niet op, want Hij is Hartekenner. Dat wist Paulus! Maar Paulus was klein geworden, Paulus was klein gemaakt. Hij was van al zijn eigen hoogten afgebracht. Paulus had het onder God mogen verliezen. O, zalige zaak, om dat hier te mogen leren kennen! Daarom roemt hij ook in ons tekstwoord: "Dit is een getrouw Woord"!

Wat is dan dat Woord? Wel hij zegt, het Woord van God, dat is het harte Gods, dat zijn de ingewanden Gods. Dat Woord, wat Hij ons hier op aarde nog gegeven heeft.

Daarom is dit zulk een schone en heerlijke adventstof. Hier ligt eigenlijk de gehele advent in verklaard. Dit Woord zegt ons, wie God is en wat Hij doet en wat Zijn wil is, namelijk: "Om de zondaren zalig te maken"! Daar is Christus voor op de aarde gekomen.

Paulus begint hier met: "Dit is een getrouw Woord". Ja echt een trouw Woord! Hier op aarde is niets trouw, hier op aarde is alles ontrouw. In onze berijmde 14e Psalm staat: "Want alle vlees is trouweloos afgeweken". Hier op aarde kun je nergens van op aan. De profeet Micha roept ervan uit: "Vertrouwt niet op een voornaamsten vriend"! Wij zijn mensen uit de aarde aards, wij zijn gevallen mensen, doodgevallen mensen, rampzalige schepselen! Hier op aarde is er geen vertrouwen meer in iemand, het is alles leugen en bedrog. "Arglistig is het hart, meer dan enig ding, ja dodelijk is het, wie zal het

kennen"? Ach al was het dat een mens Methusalems jaren zou leven, dan zou hij nog de diepte van zijn verderf en van zijn bestaan niet kennen. Gelukkig als we in dit leven er iets van mogen leren! Maar, "dit is een getrouw Woord"! is dan dat Woord? Wel dat Woord omvat de zesenzestig boeken van het Oude en Nieuwe Testament. Dat Woord is het van God gegeven Woord. Daar zong David van in de 119e Psalm:

*Hoe zoet zijn mij Uw redenen geweest!
Geen honing kon 't gehemelt' beter smaken.*

Dat is dat Woord, hetwelk ons de weg kan wijzen tot zaligheid. Dat is dat Woord hetwelk God gegeven heeft om dwazen en blinde zondaren te leiden uit de duisternis tot Zijn wonderbaar en Goddelijk licht.

Maar, doet dat Woord dat dan alleen? O nee, als die lieve en dierbare Geest dat Woord niet komt te heiligen, dan wordt dat Woord misbruikt. Als de Heilige Geest het Woord niet heiligt, dan gaat men daarmee zijn eigen weg en dan draait men de Waarheid naar zichzelf toe. Ja, dan weet men de Waarheid zodanig te schikken en te verdraaien, dat men zichzelf ermee omhoog kan houden. O, welk een uitwassen! Dan zijn er wat bekeerde mensen, die met teksten en verzen naar de hemel gaan. Dan staan er de mooiste teksten in de rouwadvertenties en op de grafzerken. Dan kun je met dat Woord, als je het zelf gebruikt, van alles doen. Men is al zo ver, dat men aan dat Woord gaat snijden en er stukken uit gaat halen. Men heeft Gods heilig en onfeilbaar Woord al naar zichzelf toe vertaald, in de z.g. nieuwe vertaling. Maar, God waakt over Zijn Woord! Het gaat er niet over hoe wij over dat Woord denken en wat wij met dat Woord doen, maar het zal alleen hierover gaan: Hoe oordeelt God! Want, het is een Goddelijk Woord.

Dat getrouwe Woord is van Goddelijke oorsprong. En wat doet dat Woord dan, als het in de hand des Geestes gebruikt wordt, waar Paulus hier in onze tekst van spreekt? Wel dan treft dat Woord doel, dan slaat het aan, dan geldt het: "Ik heb Gods Woord aan u"! Dan wordt Paulus geveld, dat heeft hij zelf ervaren. Dan komt Levi uit het tolhuis en dan moet Rachab, de hoer, in het verre heidendom, onder dat Woord bukken en buigen. Weet u wat dat Woord meebrengt? De vreze Gods! Die vreze Gods wordt in het hart gewrocht, in de kennisneming van het Wezen Gods. Weet u, dat Woord, dat getrouwe Woord, maakt de zondaar getrouw, eerlijk en oprecht voor God. Dan leest die zondaar er niet overheen. Daar worden de schellen van de ogen afgelicht. Daar leert hij zijn dwaasheid en zijn blindheid kennen. Daar leert hij kennen dat hij tegen God gezondigd heeft. Dat Woord leidt hem in de heilgeheimen en in de diepten. Dat Woord doet hem zien in de spiegel van de Goddelijke wet. Hij wordt een overtreders van al de heilige geboden, hij wordt een schandvlek. O, de schuldenlast wordt hier opgebonden. Mensen, onder dat getrouwe Woord moeten eigengerechtigheid, eigenwillige godsdienst, eigen bedoelingen en ongeloof, hoe hoog het ook op kan rijzen, sneven.

Ziet eens bij een Zacharias en Elizabet, zij hadden ernaar uitgezien, er lagen vele gebeden bij Zacharias en Elizabet aangaande een kind. Zij waren beide rechtvaardig, dat is, zij leefden in de vreze des Heeren. Zij hebben uitgezien, want de belofte lag daar. Maleachi had ervan geprofeteerd: "Ziet, Ik zende Mijnen engel, die voor Mijn aangezicht den weg bereiden zal; en snellijk zal tot Zijnen tempel komen die Heere, Dien gijlieden zoekt". Maar hoe lange tijd was het geleden dat die laatste profeet het hoofd neergelegd had? Hoe lang was het geleden dat de laatste stem gehoord was? O, welk een zwarte en donkere nacht! En dan lezen we in Lukas 1 vers 8: "En het geschiedde, dat als hij het priesterambt bediende voor God in de beurt zijner dagorde". Daar bij het reukofferaltaar verschijnt de engel Gabriël met een hemelse boodschap! Dat was een adventsboodschap: "Uw gebed is verhoord"! Mensen zij waren al zo oud geworden. Zouden ze er nog om gebeden hebben? Ik denk dat er bij Zacharias en Elizabet geen gebed meer geweest is, want: Dat kon toch niet meer, dat was een afgesneden weg. Hoe konden die beloften ooit vervuld worden? En dan daalt die Engel van de hemel ar met de boodschap: "Want uw gebed is verhoord en uw vrouw Elizabet zal u een zoon baren en gij zult zijnen naam heten Johannes".

Hoort u het goed Zacharias! Johannes betekent: God is genadig. O, als dat niet waar was, dan was alles kwijt, dan was er nooit geen verwachting meer. "Ja maar", hoor ik iemand zeggen. Mensen, daar zitten we met onze "ja-maars" op ons eigen graf.

De tweede zoon, Abel, die uit Adam en Eva geboren werd en waar wat goeds voor de Heere in was, die moest het van Kain verliezen. Dat is toch wat! Weet u wat Abel betekent? Nietsnut! Had u hem die naam gegeven? O nee, die naam had Kain beter kunnen dragen, vindt u niet? Toch is het echt waar hoor, Abel betekent "nietsnut". Is dat niet tot eeuwige verheerlijking van die Naam? Want, als Abel sterft, sterft hij, met eerbied gesproken, met zijn hoofd op "het Lam"! Daar geldt alleen Jezus, dat is Zaligmaker, maar dan voor rampzaligen, voor doemwaardigen.

Maar, van nature willen we geen nietsnut zijn, wij willen niet aan de kant gezet worden. Maar, onthoudt dat goed mensen, wij moeten erbuiten gezet worden opdat God alleen de eer zou krijgen uit Zijn eigen werk. En als dan dat Goddelijke Woord tot Zacharias komt, dan is het niet alleen: God is genadig, maar, deze Johannes zal de voorloper zijn. "Hij zal velen der kinderen Israëls bekeren tot den Heere hunnen God". Zou Johannes dat doen? Neen, maar God zou dat getrouwe Woord gebruiken. Er staat ook nog in Lukas 1: "Om te bekeren de harten der vaders tot de kinderen en de ongehoorzamen tot de voorzichtigheid der rechtvaardigen". Dus, bekeren van de eigengerechtigde werken, waaraan de mens, ook in de oud-testamentische bediening, zichzelf vastgeklemd had, tot de kinderen, dat is tot die nieuwe bediening die daar straks in Christus zich zal openbaren. Bekeran, dat betekent dat alles van de mens ten onder gaat. Dan geldt alleen de arbeid van die gezegende Borg en Middelaar, Christus Jezus.

Wat blijft er dan van Zacharias over? Een stuk ongelooft! Meer niet! Dat was Zacharias, maar, probeer er maar niet boven te komen, hoor! De Heere weet wel wegen te vinden om diegenen, die door dat getrouwe Woord geleid worden, te laten sterven aan alles wat ze hiervan zichzelf overeind houden. De Heere weet ze wel ten onder te brengen! Daarvoor gebruikt hij dat getrouwe Woord. Hij maakt ze eerlijk zalig, Hij snijdt alle eigen wegen af. Hij ontdekt ze aan hun rampzalige staat. Want, mijne hoorders, zalig worden betekent niet dat ze als een veranderd mens, als een bekeerd mens, of als een mens met veel beloften zo naar de hemel gaan. Neen, zalig worden betekent uit de hel uitgebuit te worden en de hemel in te mogen gaan. Mochten we het nog eens verstaan! Mocht het gekend worden: "Dit is een getrouw Woord en alle aanneming waardig".

Dat Woord is zo getrouw, dat, als er vanmorgen één zondaar is, als er een is die zijn doemwaardigheid, vloekwaardigheid, en zijn schuld moet aanvaarden en Gods heilig recht mag billijken, dan predik ik voor dezulken: "Dit is een getrouw Woord". God is getrouw! Dat is dat Woord! Wij zijn niet getrouw, van ons geldt:

*'t Is niet alleen dit kwaad, dat roept om straf;
Neen, 'k ben in ongerechtigheid geboren. "*

Dan moeten we terug naar het paradijs, daar hebben we onze Schepper losgelaten. Daar hebben we in Adam, ons verbondshoofd, gekozen voor de vorst der duisternis. Daar in de hof van Eden hebben we gekozen voor die mensenmoorder van den beginne en we willen zijn begeerten doen. Nu zitten wij met de brokstukken, met de schande en met de schuld. Wij zitten op de puinhopen van onze eigen zonden. Dat is alles wat wij hebben.

Maar zo wil de Heere nu getrouw maken door dat Woord. En als de Heere zo getrouw komt te maken, dan raken we zelfs onze naam nog kwijt. Dat bedoelt Paulus hier als hij dit vers eindigt met: "Van welke ik de voornaamste ben". Van zulke mensen hou je toch veel! Met zo'n man zou je weleens willen praten; daar krijg je echt geen ruzie mee.

Maar, we moeten verder, onze tweede gedachte was:

2e. De inhoud van dat Woord.

O mensen, dat getrouwe Woord Gods snijdt alle mensenwerk af. We liggen, krachtens dat recht, voor God verdoemelijk en rampzalig. Maar nu heeft dat getrouwe Woord inhoud. Maar wat die inhoud is, dat is nooit te verklaren. Daarvoor moeten we beginnen met de liefde Gods uit de stilte der nooit begonnen eeuwigheid. Maar wie is dan God, dat Hij zulk een Borg en Zaligmaker gaf! O, welk een onuitsprekelijke liefde Gods! Adam en Eva hebben zich vrijwillig losgescheurd van het aller schoonste goed en in hun val zijn wij mede betrokken, zodat gehoor aan en geloof in dat monster uit de hel, in het merg en gebeente van ons hart woont.

Als we zo onszelf recht leren kennen zijn we geen mens om met een ander om te gaan. U denkt misschien: U slaat me niet hoog aan, maar als u ontdekkend licht mag ontvangen zult u beamen dat het de waarheid is. Het is alleen maar weerhoudende genade, als er niet over de tong komt wat er in ons hart woont. Dat Woord legt het voor ons open: "Het heeft u bedorven"! Maar, O wonder van vrije genade, dat God nu van eeuwigheid een volk heeft uitverkoren. In ons tekstwoord staat: "Om de zondaren zalig te maken".

O, Hij heeft ze van eeuwigheid liefgehad en bemind om Zijn Zelfs wil. Nooit zou iemand die prijs meer op kunnen brengen, want God blijft God en God blijft Zijn recht vorderen en Zijn beeld terugeisen. Dan wordt het een onuitsprekelijk groot wonder dat voor Korach, Dathan en Abiram de aarde gespleten is en dat zij in de hel liggen, maar dat wij hier nog een plaats hebben. Welk een wonder dat de Heere ons niet heeft weggedaan van voor Zijn heilig aangezicht!

Hoort dan eens wat Paulus hier zegt: "Om de zondaren zalig te maken". Daar heeft Hij Zijn Zoon toe verkoren. Daar is Christus voor op aarde gekomen en daar heeft Hij de prijs der zielen, dat rantsoen, wat wij nooit meer konden voldoen, aangebracht. Daar is Hij voor gaan lijden en sterven. Daar is alle schande en smaadheid op Christus neergedaald. Het vuil der ongerechtigheid van Zijn ganse Kerk is Hem toegerekend. Hij is daar plaatsbekledend voor hen in de bres getreden. God eist dat er aan Zijn gerechtigheid genoeg geschiede. Christus zegt: "Zie, Ik kom, om Uw wil te doen, O God". Maar dan zal Hij de volle prijs op moeten brengen en dat is de prijs van Zijn bloed, van Zijn offer.

O, dat Lamme Gods, Christus Jezus! Christus, dat is Gezalfde, dat is Zijn ambtsnaam. Wat wij, door onze val in het paradijs, hebben vergooid en nooit, nooit meer konden terugkrijgen, heeft Christus, als Hoofd van Zijn gemeente, als Hoofd van dat Genadeverbond, verdiend en verworven. Hij heeft voldoening aangebracht. O, dierbare Zaligmaker, lieve Koning, gezegende Immanuël!

Welk een zoete leringen, leidingen en lessen. Welk een zoet onderwijs! Hij komt ze op te zoeken, daar zij nooit meer naar Hem gevraagd zouden hebben. De straf van Zacharias was evenredig aan de Majesteit die hij in zijn ongeloof had aangetast en als daar straks de rust en vrede gekend wordt, moet hij ze missen, tot op de dag dat de Heere Zelf zijn tong los komt te maken. Voor dat volk, die zondaren, komt er een tijd dat de Heere Zelf hun tong los komt te maken. Er komt een tijd dat ze Hem mogen leren kennen in Zijn schoonheid, dierbaarheid en algenoegzaamheid. Dan mogen ze die Prijs leren kennen: Dat Offer van God gegeven! Hij is gekomen om waarlijk Losser en Verlosser te zijn.

Losser betekent dat Hij alles voor Zijn rekening neemt. Toen Ruth gelost werd, heeft Boaz niet gezegd dat er ook nog iets van haar zelf bij moest komen, neen, maar toen zij gelost werd, werd zij gelost als Ruth, de Moabitische, die onder de vloek en onder het oordeel lag. Zij werd gelost op grond van recht. En weet u wie die meerdere Boaz lost? Hij lost Juda, in het: "Gij zijt het". Hij lost Davids, in de stank hunner ongerechtigheid. Hij lost Thamars en Bathseba's.

O, wat zal het straks een schare zijn, die niemand tellen kan!

Hij getuigde daarvan aan het kruis: "Mij dorst!". Dat was Zijn Middelaarsdorst naar de verheerlijking van het werk dat de Vader Hem opgelegd had, om dat te volbrengen. Dat was om Zijn Kerk, als Zijn Middelaarsbuit, ter erfenis van Zijn Vader te ontvangen. O, wat zal dat een schare zijn! In zichzelf nog zwarter als zwart en nog vuiler als vuil, gelijk als de verloren zoon in de gelijkenis, maar gewassen en gereinigd in het dierbaar bloed van dat onbevleete Lamme Gods!

"Om de zondaren zalig te maken". Alles wat Hij hier deed heeft Hij gedaan om Zijn Kerk te zaligen en te behouden. Hij heeft het gedaan om ze te verlossen van het grootste kwaad, te rukken uit de jammerkolk der ongerechtigheid en uit de macht der hel. De vader van de verloren zoon zegt "Brenge hier voor het beste kleed en doet het hem aan en brengt het gemeste kalf en slacht het; want deze mijn zoon was dood en is weder levend geworden; en hij was verloren en is gevonden". O, dat we verstaan mogen, dat Hij daartoe hier op de aarde kwam. Daartoe is Hij in dat verachte Nazareth ontvangen en in Bethlehem geboren. En daar in Bethlehem was er geen plaats voor Hem. Maar God zorgt dat er plaats is. De joden verwachtten Hem niet, die hadden zoveel licht, dat zij de Ster in Jakob niet nodig hadden. Maar daar in dat verre oosten zijn enkele wijzen, vervreemd van God en Goddelijke zaken, niet behorend tot dat verbondsvolk, maar de Heere brengt hen opdat ze die Koning zullen aanbidden.

O, Hij is gekomen "om de zondaren zalig te maken". Zouden er nu in ons midden ook nog zijn? Zou het nog mogelijk zijn dat er vanmorgen nog eens een, zondaar voor God mocht worden? Zou er nog een verbrokene en verslagene, een hel- en doemwaardige, die het doodvonnis moet aanvaarden, onder ons zijn? O, dan is alles van die mens in een faillissement geëindigd! De dichter van de 142ste Psalm zingt ervan: "Als mij geen hulp of uitkomst bleek". Dan zijn alle wegen tegen, alle wegen lopen vast. Soms ook de weg waar de Heere hen in leidt, want dan is daar de satan bezig met de wan in zijn hand, en zegt: "Mens heeft u ooit in Gods Woord gelezen dat er iemand geweest is die zulke wegen heeft gegaan?" Wat zeg ik? Is er ooit één geweest die het pad van Christus getreden heeft? Hij is Hoofd van Zijn gemeente en als Hoofd van Zijn gemeente is Hij voorgedaan. En al gaat dan hun pad door de zee (ook van dat volk) en al is hun weg in grote wateren en al zijn die voetstappen niet bekend, nochtans blijft dat getrouwe Woord van kracht: "Gij leidde Uw volk als een kudde door de hand van Mozes en Aäron". Zij zouden weleens naar die grote zee toe willen om te zien of dat pad er nog is, waar zij eertijds doorgingen. Maar dat pad is niet meer te zien, dat water is dicht gestroomd. Maar wat dan? Wel, dat getrouwe Woord blijft van kracht!

Dat God door Zijn Geest het ons geve (en dat wil Hij doen!) om u heen te leiden naar die alles-ervullende Immanuël. "Gij zult Zijn naam heten Jezus, Zaligmaker". Zaligmaker, dat is Hij, hoor! Daartoe is Hij van de Vader gegeven. Dat is het liefdehart des Vaders. Zo wil Hij alleen zondaren zaligmaken. Zo verlost Hij hen uit de klauwen van de vorst der duisternis.

"Ik kom in die klauwen om", hoor ik iemand zeggen. Maar, in Jesaja 35 lezen we toch: "Er zal geen leeuw zijn en geen verscheurend gedierte zal daarop komen, noch aldaar gevonden worden." Hoe is dat mogelijk, Heere? Hoe kunt U dat nu zeggen? Wel, omdat Hij wil bewijzen dat er een Leeuw is, Die sterker is. Het verscheurend gedierte en de briesende leeuwen kunnen er wel zijn en hun leven dreigt somtijds weggespoeld en door de adem zijner neus verteerd te worden. Maar nochtans wil Hij bewijzen, dat er een Leeuw is, Die sterker is. Dat is de Leeuw uit de stam van Juda! Die is gekomen "om de zondaren zalig te maken". En dat niet alleen bij de aanvang, maar ook bij de verdere voortgang. Hij is daar als die sterke Held aan de rechterhand des Vaders en daar treedt Hij voor met Zijn volkomen genoegdoening en met Zijn volkomen offerande.

En wat wilt u? Dacht u dat dat reukwerk, dat opgaat voor het aangezicht des Heeren, voor God niet geldt? O, dat is van eeuwig-geldende waarde! Dan wordt het: "Zacharias uw gebed is verhoord!" Dacht u, dat de Heere dan één van die goede woorden ter aarde zou laten vallen? Dat is eeuwig onmogelijk! "Om de zondaren zalig te maken", dat wil zeggen: Christus heeft deze opdracht van Zijn Vader ontvangen. Niet minder hoor! Het is de wil des Vaders, dat Hij een doodschuldige, helwaardige zondaar weer verenigt met Christus, door het waarachtig, zielzaligend geloof. Het is de wil des Vaders, dat Hij hen weer terugbrengt in de gemeenschap Gods, dat zij weer voor Zijn aangezicht gesteld worden en dat God, in Christus, hen vrijspreekt en vrijmaakt. Het is de wil des Vaders, dat zij die toegerekende gerechtigheid hier door het geloof mogen kennen. Wie zou dat uit kunnen preken? O, wat is het onuitsprekelijk groot als we hier lezen: "Om de zondaren zalig te maken".

Zalig worden is een doorgaande zaak. Dat zalig worden zal nog het grootste zijn in de weg van waarachtige bekering. En wat is bekering? Het is een afsterven van de oude mens. En wat is dan het afsterven van de oude mens? We zouden het duidelijk kunnen maken met het sterven in de natuur. Wat kan het snel gaan. Dan zegt men, die man of die vrouw is lang flink en sterk geweest, maar het is nu of ze zit te sterven in de stoel. Dat beeld kennen we in de natuur, maar geestelijk gaat het niet anders, hoor! Ook na alle ontvangen genade blijft het een sterven. Wij rekenen altijd verkeerd. Wij willen liever zelf wat zijn, maar als we een weinig licht over onszelf krijgen, dan zegt de Heere in Zijn Woord: "Ik zal maken dat zij een walging van zichzelf krijgen".

Ik wil u vanmorgen een persoonlijke vraag stellen: Hebben wij een walging van onszelf? We praten soms over sterven en over zelfverloochening, maar dat we toch eens leerden vragen: Heere mag ik op die eerste trede komen, mag ik van U leren: "Zo wie achter mij wil komen, die verloochene zich zelve en nemen zijn kruis op en volge Mij". Dat zijn lessen die geleerd moeten worden. Daarom is het zo nodig dat het geschud en gezeefd wordt, opdat alleen dit Woord waar wordt en krachtig is: "Om de zondaren zalig te maken". Daar is Christus nu voor op deze aarde neergedaald.

Onze derde gedachte, waarbij we nog kort stil wensen te staan, was:

3e. De waardij van dat Woord.

Welk een waardij voor wie dat te beurt mag vallen! De dichter van de 32e Psalm zingt ervan:

*"Welzalig is de mens, wien 't mag gebeuren,
Dat God naar recht hem niet wil schuldig keuren".*

O, welk een waardij: De waardij van dat dierbare bloed, de waardij van dat Offer, de waardij van die Hogepriester, die daar is voor het aangezicht des Vaders. O, denk eens aan degenen die al voor eeuwig verloren zijn, die al honderden, duizenden jaren daar zijn, waar eeuwig tonggekauw en tandgekners is. Die al daar zijn, waar het eeuwig is: Wee, wee, wee! Daar zal het voor eeuwig zijn: Hadden we maar meer op dat Woord gelet. Hadden we maar meer onder dat Woord verkeerd. Daar zal het verwerpen en het miskennen van dat Woord, daar zal elke zonde, zowel van bedrijf als van nalatigheid, in het aangezicht vliegen. O, wat zal het daar zijn!

Had ik had ik maar, het zal voor eeuwig te laat zijn!

Eeuwig te laat!

We kunnen zo gemakkelijk de geschiedenis van de zondvloed lezen, maar hebben wij het ons weleens voorgesteld, wat dat geweest moet zijn, als daar staat: "En de Heere sloot achter hem toe". De deur van de ark werd gesloten. God sloot toe, en dat heeft twee zijden: Aan de ene zijde: God sloot toe voor Noach en zijn achten, die waren behouden, maar aan de andere zijde, God sloot ook toe voor degenen die daar buiten stonden, die waren eeuwig buiten, O, daar hebben moeders met hun zuigelingen, daar hebben kinderen, vaders, moeders en grijsaards gestaan. Daar zal misschien wel gezegd zijn: Hadden we maar geluisterd naar de prediking van Noach! Maar, het was voor eeuwig te laat!

O, de waardij van dat Woord, de waardij van Christus' bloed gaat hier uitblinken. Hij zegt hier in onze tekst: "En alle aanneming waardig". Hij wil daar mee zeggen: O, alleen dat bloed kan wassen en reinigen, alleen in dat bloed zijn we geborgen, alleen in die Arke des Verbonds kunnen jongen en ouden veilig zijn en bestaan voor God. In die dierbare Middelaar, in die Goël, in die Zaligmaker kunnen we behouden worden.

Daarom komt Paulus hier juist met dit Woord, dit veelzeggende Woord, dit Woord dat ook zo rijk is van inhoud. Het is alsof hij nog eens de bazuin aan de mond zet en hun nog een keer toeroept: "Dit is een getrouw Woord en alle aanneming waardig, dat Christus Jezus in de wereld gekomen is om de zondaren zalig te maken". En welk een zaligheid? O, een zaligheid nooit af te meten! Het wil toch wat zeggen in die erfenis besloten en een erfgenaam des eeuwigen levens gemaakt te zijn. Het wil wat zeggen om zalig te mogen worden! Als zij er hier iets van mogen kennen, dan zijn zij alles verloren wat er achter hen ligt en dan is het: "En zij zagen niemand dan Jezus alleen". Dat is genoeg, dat is zalig!

Daar heeft Simeon die Koning in zijn armen gedrukt en een Anna heeft ingestemd in het:

*Nu hij Uw zaligheid.
Zo lang door hem verbeid.
Gezien heeft op zijn bede.*

O, ze hebben ingestemd in het loflied des Lams! Hij is gekomen, de eenmaal beloofde Immanuël, God met ons. Rust, eeuwig rust. God is voldaan in Christus' zoenbloed en in Christus' genoegdoening. God is tevreden met Zijn Kerk. God is tevreden met Zijn Sion. O, welgelukzalig! Is het wonder dat ze het daar wel eens uitzingen:

*Die God is onze zaligheid,
wie zou Die hoogste Majesteit,
dan niet met eerbied prijzen!*

We moesten het, voordat we met ons laatste punt toepasselijk tot ons zelf inkeren, maar eens zingen, Psalm 68 vers 10 en 12.

Wat moeten we hier nu nog aan toe passen! Paulus zegt in het laatste gedeelte van onze tekst: "Van welke ik de voornaamste ben". We hadden als laatste punt nog genoemd:

4e. Het getuigenis van Paulus aangaande dat Woord.

Gelukkig als we in de praktijk van het leven onszelf als de voornaamste der zondaren mogen leren kennen. Dat is een zoet leven. Dan komen we onder de Heere te bukken. Dan mogen we het onder God verliezen. Dan gaat God winnen en dan gaat de ere Gods het winnen. Dan kan de satan alles in het werk stellen, maar dan zegt Hij toch: "Zij waren Uwe en Gij hebt Mij dezelve gegeven en zij hebben Uw Woord bewaard". Dan worden zij er als Zijn overwinningsbuit uitgehaald.

O, dan krijgen ze zo'n lage plaats voor God in te nemen, dan gaat het van alle hoogtes af. Christus zegt van Johannes de Doper, (zijn naam betekent: "God is genadig") dat ook hij alleen op genade aangewezen was en het alleen van genade moest hebben. Dat heeft hij wel bewezen ook. De Engel des Heeren had tot Zacharias gezegd: "Want hij zal groot Zijn voor den Heere." Christus zegt van hem: "Want Ik zeg ulieden: Onder die van vrouwen geboren zijn is niemand meerder Profeet dan Johannes den Doper". En toch was hij maar zo klein, want er staat eerder nog: "Een riet, dat van den wind ginds en weder bewogen wordt". In zichzelf was Johannes maar een riet, zo klein, want toen hij in de gevangenis terecht kwam, had diezelfde Johannes de Doper nog zoveel onderwijs nodig, dat hij enkele van zijn volgelingen naar Jezus stuurt om te vragen: "Zijt Gij Degene Die komen zou, of verwachten wij een ander?" U moet zich eens indenken, Hij heeft maar kort gepreekt en daar zit hij nu in de gevangenis en dat niet alleen, maar straks laat hem zelfs een hoer nog onthoofden.

Is dat nu de weg? O, mensen, dat is de weg waarin God alleen verheerlijkt wordt. De Heere is vrij om wegen te gaan die wij niet geweten en paden die wij niet gekend hebben. God is genadig. Dat betekent dus, dat zij alleen op genade aangewezen Zijn. Hun staat in zichzelf is maar een verdoemeniswaardige en een rampzalige staat. Alleen Christus' bloed, Zijn offer, Zijn genoegdoening en Zijn gerechtigheid redt van de dood. Daar hebben wij straks van gezongen: Die God is onze zaligheid, wie zou Die hoogste Majesteit, dan niet met eerbied prijzen!

Dat mocht nu Johannes de Doper ervaren. Christus zegt: Daal maar dieper, steeds dieper af, dat is de beste weg. En de apostel zegt in onze tekst: "van welke ik de voornaamste ben". Nu zullen degenen, die het mogen leren kennen, aan de ene zijde Paulus van harte gelijk geven en zeggen: Paulus het is waar, hoor! Want juist in de kennisneming dat u de voornaamste bent, heeft u zoveel licht kunnen geven over het vrije genadewerk Gods, zodat er uitgekomen is wat God Zelf in Uw hart gelegd heeft. Maar de andere zijde is het ook waar, dat wat Paulus hier zegt, hij het ook als een richtsnoer wil meegeven. Hij wil zeggen: O, dat wij het ook eens mochten ervaren: De voornaamste te zijn.

Wat zou het er dan anders uitzien! Als ik de voornaamste zondaar ben, dan kan iedereen over mij heenlopen. Echt waar hoor! Als wij in het stof mogen liggen, dan kunnen we een vloermat zijn, meer niet! De Heere, Die rijk is in barmhartigheid, heilige de Waarheid alleen om Jezus' wil. Amen.

Slotzang: Lofzang van Maria: 3.

Zegen.